

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **J. S.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 30 marca 2023 r.,

w przedmiocie dopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 65/20,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt III K 231/16,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. pozostawić bez rozpoznania wnioszek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.**

UZASADNIENIE

Skazany J. S., pismem z dnia 1 grudnia 2022 r., wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 65/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt III K 231/16. W swoim piśmie nie powołał się na żadną z podstaw wznowieniowych. Podał, że dostrzega potrzebę wznowienia postępowania w związku z „nieścisłościami procesowymi co do wydania orzeczenia

w związku ze sprawą wobec osoby chorej psychicznie, która jest niezdolna do udziału w czynnościach procesowych”. Jednocześnie w tym samym piśmie wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego J. S. okazał się oczywiście bezzasadny, wobec czego należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

Środkiem służącym do zapobiegania sytuacjom, w których do merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem prowadziłyby pisma skazanego zawierające polemikę z tym orzeczeniem bez podania rzeczowych argumentów, czyniących zadość treści art. 540 k.p.k., jest przepis art. 545 § 3 k.p.k. Zgodnie z tym uregulowaniem, Sąd Najwyższy, po stwierdzeniu, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, w szczególności gdy wnioskodawca odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, odmawia jego przyjęcia bez wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych pisma (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2021 r., V KO 83/21).

Skazany domaga się wznowienia postępowania w związku ze swoim stanem psychicznym. Kwestia tego, czy J. S. miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, jak również, czy był w stanie brać udział w postępowaniu i bronić się w sposób samodzielny i rozsądny, była przedmiotem opinii biegłych psychiatrów, wywołanych w toku postępowania. W pierwszej opinii z dnia 18 lipca 2016 r. biegli psychiatrzy nie stwierdzili u J. S. choroby psychicznej w sensie psychozy, ani upośledzenia umysłowego, rozpoznali natomiast osobowość nieprawidłową i zespół zależności alkoholowej. W opinii biegłych J. S. w chwili czynu i na czas prowadzonego postępowania miał zachowaną pełną poczytalność, mógł brać udział w czynnościach procesowych i prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny (k. 5140-5142). Na skutek tej opinii, w trybie art. 79 § 4 k.p.k., został cofnięty stan obrony obligatoryjnej względem J. S. (k. 5171). W związku z przedłożeniem do akt sprawy dokumentacji medycznej, na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego wyznaczono J. S.

obrońcę z urzędu w trybie art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz wywołano nową opinię sądowo-psychiatryczną. W tej opinii z dnia 4 grudnia 2018 r. (k. 8467-8478) biegli nie stwierdzili u J. S. choroby psychicznej, stwierdzili natomiast mieszane zaburzenia osobowości o typie psychopatyczno-charakteropatycznym, schizofrenię w wywiadzie, ociążałość umysłową oraz zespół zależności alkoholowej. W opinii biegli zawarli także wnioski o braku spełnienia przesłanek z art. 31 § 1 i 2 k.k. Stwierdzili również, że na czas prowadzonego postępowania J. S. miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania w swoim postępowaniem, nie mógł jednak prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny z uwagi na obniżony intelekt, musiał korzystać z pomocy adwokata. obrońca J. S. był obecny na każdym terminie rozprawy przed Sądem I instancji. W apelacji od wyroku Sądu I instancji obrońca J. S. podniósł zarzut, że opinia ta była niepełna, bowiem nie uwzględniała dokumentacji medycznej z okresu, w którym doszło do popełnienia czynu. Sąd odwoławczy ten zarzut uwzględnił i wywołał uzupełniającą opinię sądowo-psychiatryczną na etapie postępowania apelacyjnego. Opinia ta uwzględniała już dokumentację, na którą powoływała się obrona. We wnioskach tej opinii biegli psychiatrzy stwierdzili, że J. S. nie cierpi na chorobę psychiczną, nie jest upośledzony umysłowo, rozpoznali natomiast organiczne zaburzenia osobowości i uzależnienie od alkoholu. W opinii biegłych J. S. w chwili czynu miał zachowaną pełną poczytalność, mógł brać udział w czynnościach procesowych i prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Biegli wprost podnieśli, że poczytalność J. S., zarówno w chwili czynu, badania, jak i prowadzonego postępowania, nie budzi ich wątpliwości (k. 8996-9001). obrońca J. S. był obecny na terminie rozprawy odwoławczej (k. 9020).

Na powyższe okoliczności zwróciła uwagę także obrońca z urzędu skazanego w opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji (opinia na nienumerowanych kartach w teczce „II AKa 65/20 dot. J. S.”).

Tym samym stan zdrowia psychicznego skazanego był przedmiotem badania w toku merytorycznego rozpoznania sprawy. Ani z osobistego wniosku skazanego, ani z analizy akt sprawy nie wynika, żeby w związku z tym stanem psychicznym spełniona była któraś z przesłanek wznowienia postępowania z art.

540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., czy też wznowienia postępowania z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe należało odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Z uwagi na odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bezprzedmiotowe było rozpoznawanie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu, tym samym wniosek ten pozostawiono bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[ms]